

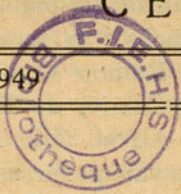
Butlletí de «Germanor»

CENTRE CATALA

Any I — N.º 1 — DESEMBRE 1949

CASILLA 2278

SANTIAGO DE XILE

Commemoració de la mort de Lluís Companys

El dia 13 de novembre va tenir lloc la commemoració de la mort del President Màrtir de Catalunya, Lluís Companys, en la forma ja tradicional al nostre Centre. A les quatre de la tarda va inaugurar-se l'Altar Cívic en honor i memòria del President sacrificat. Des de l'hora esmentada, grups de catalans van muntar guarda d'honor i van ser depositades innumbrables rams de flors i banderoles catalanes al peu de l'Altar, que flamejava amb els colors de la nostra pàtria.

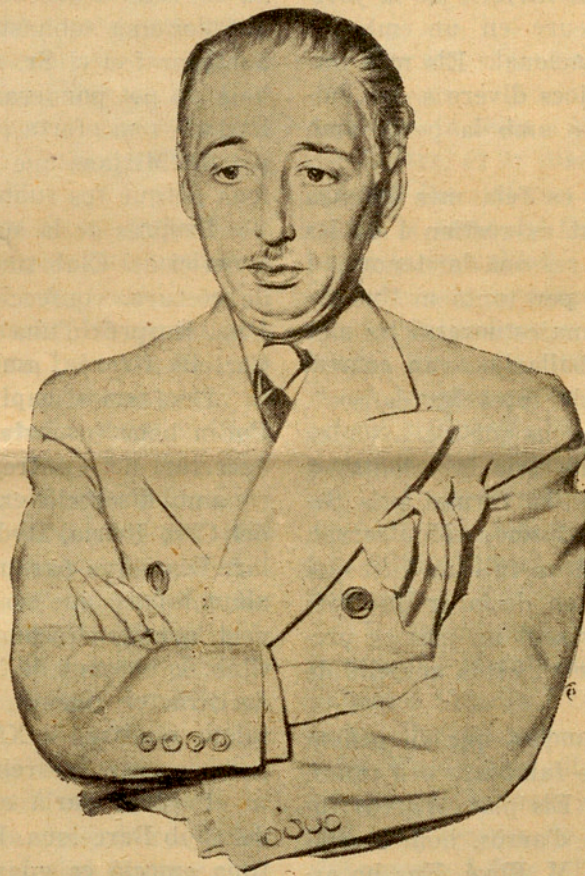
I també molts dels assistents van adquirir tapissos representant la noble efígie de Companys. Tapissos magnífics, teixits en seda, que constitueixen una veritable obra d'art. I ho recordem perquè aquells que encara no l'han adquirit, poden fer-ho a la Secretaria del Centre. Car és un recordatori que no hauria de faltar en cap llar catalana.

Un dels moments més commovedors de l'acte, el constituí l'entrada d'un grup de nens i nenes de l'Escola Andersen que dirigeix Dolors Piera, i que, dirigits per Diana Pey van entonar «L'Emigrant» al peu de l'efígie de Companys.

A les set de la tarda, l'Orfeó Català li tributà el seu líric homenatge. Sòbriament dirigides per la batuta precisa del Sr. Fidel Cárcamo, les veus van alçar-se vibrants i emocionades, interpretant els sentiments de tots els presents i fins dels absents com si talment fos la veu de la pàtria la que ressonés en la nostra llar col·lectiva.

Seguidament per encàrrec d'un grup d'amics xilens, el senyor Fernando Martínez llegí un discurs en castellà, que pot considerar-se com el tribut dels que millor saben admirar en la figura de Companys, les seves virtuts més universals i les projeccions del seu esperit vers el futur.

L'acte havia ja arribat al seu moment més solemne. El presidia el President del Centre voltat de diversos Consellers i acompanyat dels representants del Govern d'Euscadi, que

com tots els anys van voler fer patent la germanor del seu país amb el nostre, en la causa comuna. El Secretari, senyor Josep Esteve pronuncià el parlament en nom del Consell. Glossà la persistència i el fervor amb que els catalans, en els llocs més distants de la terra, tributen aquest homenatge anual a Companys, amb el qual renoven la fe en els destins de Catalunya. La reculada que durant aquest temps — remarcà — ha sofert el nostre poble és enorme, però això no ens ha de fer perdre la nostra fe, sinó que ha de contribuir a fer-la encara més profunda. Recordà els seus primers anys d'activitats patriòtiques. Aleshores — deia — eren molt pocs els que tenien fe, els que creien en l'esdevenidor nacional de Catalunya. Però poc a poc la fe d'uns quants guanyà el cor dels altres compatriotes, i acabà per estendre's vertiginosament per tot Catalunya, que s'arborà gairebé tot d'una de banderes catalanes, i el sentiment nacional s'imposà victoriosament, triomfant de tots els obstacles, avergonyint els enemics i convertint-ne molts fins i tot en amics. I així igualment avui — acabà contudentment — per pocs que siguem els que en aquests dies adversos mantinguem la fe, veurem com novament el caliu torna arborar-se, i com de nou en la nostra terra torna a senyorejar-hi l'esperit de Companys, immortalitzat pel sacrifici: és a dir, el que l'esperit de Companys representa, o sigui la llibertat de Catalunya!

I mentre superant l'emoció, els aplaudiments tancaven el vibrant parlament del Secretari del Centre, pensàvem en una de les ja més famoses estrofes que ha dedicat a Catalunya el Príncep dels nostres poetes:

Oh tu, pura en més dolces vagaries,
per l'odi invulnerada i la temor,
jo sé que radiant existiries
mal que fos l'únic que et retés honor.

Oh tu, pura en més dolces vagaries,
per l'odi invulnerada i la temor,
jo sé que radiant existiries
mal que fos l'únic que et retés honor.